

се замоли: „Дѣдо Хаджия, гладенъ съмъ бе — дай ми хлѣбъ!“

Хаджията отговаряше троснато: „Рано е още. Не си прогледалъ отъ сънъ, а разправяшъ че си гладенъ. Хайде праждосай се отъ главата ми! Кога огладнѣешъ, азъ самъ ще позная и и ще те повикамъ.“

Момчето същаше хубаво че е гладно, но нѣмаше що да прави и пакъ отиде при говедата. То дълго чака, като се заслушваше, дали нѣма да го повика дѣдо Хаджия. Да отиде повторно въ къщи и да иска хлѣбъ, не се рѣшаваше. Нали ходи еднѣжъ! И пакъ да отиде нѣма да му даде хлѣбъ, а може и да го набие. Но глада го измъчваше още по-силно и Дичо отново нададе викъ:

„Дѣдо Хаджия-я-я, *кажи ми, огладнѣхъ ли, да дойда да ми дадешъ хлѣбъ!*“

Селяни отиваха нѣкъде изъ полето и се изсмѣха.

„Вижъ го, каза единъ отъ тѣхъ, Хаджията щѣлъ да познае, кога е гладно момчето! То може да умре отъ гладъ и той пакъ ще вика, че не е гладно.“

С-ки

